

[Socialministeren.]

riets side ved behandlingen af spørgsmålet understreget, at de ministerielle retningslinjer ikke hindrer, at plejelønnen forhøjes, og dette har da også bevirket, at åndssvageanstalternes bestyrelser i de senere år har lempet deres praksis, således at misforholdet mellem plejeløn og invalidepension i dag er væsentlig mindre end for blot ganske få år siden.

Åndssvageforsorgens sagkyndige er ikke enige om, hvorvidt åndssvage bør kunne få invalidepension, hvorimod man er enig om, at der i tilfælde, hvor forholdene taler derfor, bør kunne ydes dem en højere plejeløn, end der hidtil er ydet. Selv om spørgsmålet om åndssvages ret til invalidepension er af betydning, fordi man herved bl. a. vil få en ordning, hvor der i højere grad bliver tale om ret til en ydelse end om en nådesakt — og for så vidt er jeg enig med det ærede medlem — går jeg ud fra, at det ærede medlem på sin side er enig med mig i, at det, der har størst aktual interesse, er, at der sker en regulering af de ydelser, som udbetales.

I denne henseende vil det af det, jeg har sagt, fremgå, at de af ministeriet fastsatte retningslinjer for udbetaling af plejeløn ikke længere er til hinder for, at åndssvage, der må karakteriseres som invalider, får udbetalt en plejeløn, som svarer til invalidepensionens størrelse.

Spørgsmålet om en ændring af reglerne om de åndssvages forhold til folkeforsikringen må derimod afvente åndssvageudvalgets endelige betænkning.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har spurgt om, hvornår man kan vente, at sygeforsikringskommissionen slutter sit arbejde.

Det er i og for sig klart, at jeg ikke uden videre kan besvare et sådant spørgsmål, da jeg jo ikke kan bestemme, hvornår kommissionens medlemmer skal have sluttet deres overvejelser. Men den samlede regering har i åbningstalen klart tilkendegivet, at den ønsker arbejdet fremmet, og da der ikke i debatten om åbningstalen er kommet nogen anden mening til orde, tør jeg vel gå ud fra, at hele folketinget stiller sig bag ønsket. Jeg er da også bekendt med, at der i de sidste måneder har fundet mange drøftelser sted i kommissionen. Tillige kan jeg

oplyse, at jeg er bekendt med, at kommissionen har nedsat forskellige underudvalg til videre drøftelse af de forskellige hovedspørgsmål, og at man ligeledes søger disse underudvalgs arbejde fremmet så meget som muligt. Det er mit håb, at kommissionen kan afslutte sit arbejde så betids, at forslag kan fremsættes i begyndelsen af det nye folketingsår.

Det ærede medlem fru Ragnhild Andersen har berørt en række andre spørgsmål, således tanken om at få udvidet barselhvilehjælpen, således at den kommer til at omfatte alle udearbejdende mødre. Reglerne om barselhvile findes i lov om almindelig arbejderbeskyttelse af 11. juni 1954 § 37. I det forslag til denne beskyttelseslovgivning, som blev fremsat fra socialdemokratisk side, blev det foreslået, at tvungen barselhvile skulle gælde for hele lovens område, men dette blev ændret under behandlingen i tinget, således at området blev begrænset til de beskæftigelses, der er omtalt i arbejderbeskyttelseslovens § 1, stk. 1. Der opnåedes dog — det vil jeg gerne tilføje — en forbedring i forhold til loven af 1913.

Endvidere spurgte det ærede medlem, hvorledes bestemmelsen i forsorgslovens § 282 virker. Det ærede medlem fandt grænsen for snæver og spurgte bl. a., om trangsbetingelsen udelukkede ydelse af hjælp i tilfælde, hvor enken får udbetalt en vis mindre livsforsikring eller en efterløn.

Under hensyn til den forholdsvis korte tid, bestemmelserne i § 282 har været gældende, har ministeriet kun et begrænset erfaringsmateriale med hensyn til ordningens praktisering. Der har imidlertid i den forløbne tid kun været forelagt ministeriet forholdsvis få klagesager, og efter det i øvrigt for ministeriet oplyste har man ikke grund til at antage, at bestemmelserne ikke har virket tilfredsstillende, herunder også med hensyn til hjælpens omfang.

Hvad angår det reje spørgsmål om, hvorvidt trangsbetingelsen udelukker ydelse af overgangshjælp i tilfælde, hvor enken får udbetalt en vis efterløn eller en mindre livsforsikring, bemærkes, at overgangshjælpen i henhold til § 282 bygger på noget lignende principper som den hjælp, der ydes tuberkuloseramte og indkaldte værnepligtige, hvilket bl. a. betyder, at der må lægges en mildere trangsbetømmelse til